

[Vilhelm Rasmussen.]

Parti har paa Hjerte, og jeg vil gerne her slutte med at sige, at det vil blive paahørt med fuldkommen Interesse og ganske objektivt.

Victor Pürschel: Jeg vil gerne først takke den højtærede Statsminister for Udtalelsen om Grønland. Jeg haaber saa, at Resultatet maa blive, at det virkelig bliver danske Videnskabsmænd, der kommer til at foretage Undersøgelsen deroppe. Der er jo Efterretninger om, at den nu affødte Direktør for Grønland havde været i Udlandet for at finde Medarbejdere til dette, og det er det, der har givet mig Anledning til at fremsætte disse Bemærkninger.

Jeg er glad ved, at Statsministeren her, ganske paa Linie med, hvad jeg mange Gange tidligere har gjort, har advaret mod at fantasere for stærkt om de store Værdier i Grønlands Undergrund. Paa det Punkt er vi lykkeligt enige.

Med Hensyn til Forstaaelsen af Loven vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at naar der i Lovens § 4 staar i Punkt 2, at Bevillingen ikke maa overdrages til andre uden Ministerens Samtykke eller, uden at Vederlaget er oplyst, kan man naturligvis sige, at saa længe Aktieselskabet ikke skifter Titel, saa længe det formelt er det samme Aktieselskab, har der ikke fundet en Overdragelse af Bevillingen Sted. Det er utvivlsomt ogsaa ud fra det Synspunkt, at Kammeradvokaten og Embedsmændene i Ministeriet har sagt, at her foreligger ingen Overdragelse, og følgelig er der ikke noget for Staten at gøre i Retning af at henvise til denne Bestemmelse. Jeg tror dog, at denne Betragtning ikke er rigtig. Da dette Lovforslag i sin Tid blev forelagt, byggede det helt igennem paa Forudsætningen om, at det var Aktieselskabsformen, der skulde være Koncessionshaverens, helt igennem. Der findes nu i Lovens § 2, 5te Stykke, en Forudsætning om, at det ikke altid behøver at være Tilfældet, idet der i § 5 staar — jeg haaber, at jeg har den højtærede Formands Tilladelse til disse ganske korte Citater —, at Virksomheden, selv om den ikke maatte være underkastet Aktieselskabsloven, underbygges økonomisk o. s. v. Denne Bestemmelse er sat ind paa Forslag af de Konservative, idet vi gjorde opmærksom paa, at det behøvede jo ikke nødvendigvis at være et Aktieselskab, der fik det, og man ønskede, at der skulde være en økonomisk Garanti o. s. v. ogsaa for det Tilfælde, at det var en Enkeltmand. Men Loven byg-

gede ved sin Forelæggelse helt igennem alene paa Aktieselskabsformen, og den forudsætter endnu Aktieselskabsformen som det praktiske.

Allerede i den oprindelige Formulering af Loven fandtes Bestemmelsen under Punkt 2 om, at Bevillingen ikke maatte overdrages, og den Bestemmelse vilde være fuldkommen indholdsløs eller praktisk talt værdiløs, hvis den ikke skulde ramme et Tilfælde som det her foreliggende. Heri ser jeg i Virkeligheden et stærkt Argument for, at man meget vel kunde have haft Haab om at trænge igennem med den Opfattelse, at en Overdragelse af hele Aktiekapitalen en bloc, uanset at det er formelt det samme Aktieselskab, maatte give Staten Ret til at gøre sit Krav gældende. Det er Realiteten i det, der interesserer mig her, og det er ogsaa den, jeg tror man kunde have faaet Domstolene til at interessere sig for, for det, der er Spørgsmaalet her fra Statens Side, det, der er det springende Moment, er ikke dette, om det er formelt det samme Aktieselskab, men dette, at vi ikke vil have, at vor Undergrund bliver et Spekulationsobjekt.

Hele denne Begrundelse rammer nøjagtigt den Overdragelse, der har fundet Sted, og derfor mener jeg, at det Svar, som den højtærede Statsminister har faaet af Kammeradvokaten og sine Embedsmænd i Statsministeriet, ikke er rigtigt, og jeg mener, at Statsministeriet ikke burde have veget paa dette Punkt, før det havde faaet en Domstols Kendelse om, at man ikke kunde trænge igennem, netop af Hensyn til det, jeg saa ofte har paapeget og gentaget: at den oprindelige Indehaver af Koncessionen viste sig at være en Mand, der kun havde Interesse for det spekulationsmæssige, altsaa netop det, man forsøgte at forhindre med Punkt 2.

Statsministeren sagde videre, at den Betragtning, at Staten skulde have taget sig af det, skulde have været fremme i 1932 eller i den allernærmeste Tid derefter. Jeg konstaterer blot, at der her i Virkeligheden ligger en Indrømmelse fra Statsministeren af, at Loven ikke udelukker, at man kunde have gjort dette. Med Hensyn til det nedsatte Udvalgs Stilling gør jeg blot opmærksom paa § 2, hvorefter dette ikke har nogen som helst Mulighed for at gøre Indsigelser over for en Administration fra Statsministerens Side. Det er kun et Udvalg, der har Ret til at faa Sagen forelagt.

Endelig skal jeg til den ærede konservative Ordfører (Christmas Møller) sige, at